

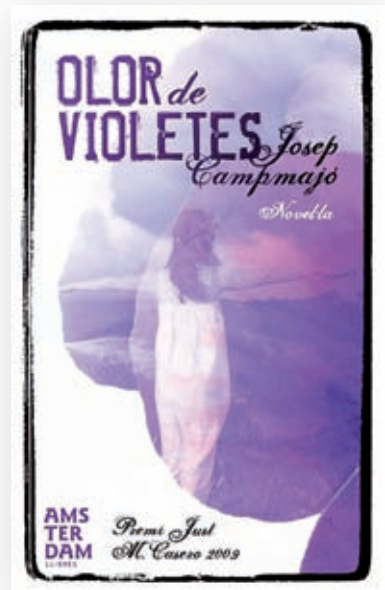
Un món fet a mida

JOSEP PASTELLS I MASCORT

A *Kafka a la platja*, de Haruki Murakami, un dels personatges se sent incapaç de trobar la frontera que separa els somnis de la realitat i ni tan sols distingeix el que és possible del que és real. A *Sutther Island*, de Dennis Lehane, la història i la veritat del que succeeix canvien constantment, i fins a la darrera escena tot gira al voltant de la forma en què es percep la realitat. A *Olor de violetes*, de Josep Campmajó, premi Just M. Casero 2009, no acaba de quedar clar si els episodis que descriu el narrador són reals o fruit de la seva imaginació. Cadascú a la seva manera, Murakami, Lehane i Campmajó aconsegueixen fer dubtar el lector sobre la versemblança d'uns relats tensos, complexos i rics en matisos on res no és el que sembla i la fantasia es confon amb la realitat.

Centrem-nos ara en el brillant debut literari de Josep Campmajó (Giro-

na, 1968), president de l'Associació de Comerciants del Mercat del Lleó. Amb un estil sec i desfermat, audaç i alhora contingut, la novel·la *Olor de violetes* conté una suggerent reflexió sobre la idea de realitat a través d'un narrador internat en un sanatori psiquiàtric, un home que per sobreviure necessita inventar-se un món fet a mida. I si el primer joc que ens proposa qualsevol obra literària digna d'aquest nom consisteix a fer que estiguem disposats a creure que és real una història que no ho és, Campmajó aconsegueix que, després d'endinsar-nos de bon grat en aquest engany, acabem descobrint que no distingir el món imaginari del real és només el pas previ a perdre'ns en la seva xarxa d'històries, a desintegrar-nos en un univers que ens atrapa i fa que siguem consciència aliena. Llums grogues, ulls verds, ulleres fosques, cossos que suren al mar, tots els carrers de la ciutat concentrats entre orella i orella, petons, esperances, bufetades, paraules d'amor, cops de puny, sang... El narrador d'*Olor de violetes* ens transmet l'experiència del món amb la complexitat i els matisos, amb la veritat, dels autors realistes, però ja des del principi sabem que pateix (o fingeix) greus trastorns mentals. Això fa que ens formulem unes quantes preguntes: on comença i on acaba la realitat?, i la bogeria?, i la literatura? És clar que tot es complica una mica més quan els somnis ocupen el lloc de

JOSEP CAMPMAJÓ

Olor de violetes

Amsterdam Llibres.
Badalona, 2010.
190 pàgines.

MIQUEL DE PALOL

Girona i Jo

CCG Edicions.
Girona, 2010. 382 pàgines.

El poeta, escriptor i polític gironí (1885-1965) va començar la redacció de les seves memòries massa tard. La mort li impedí completar els tres volums. En aquesta reedició, anotada per Pep Vila, s'hi pot trobar la seva visió de la Girona provinciana del XIX i els intents de renovació de la seva generació d'artistes.

«Al cervell ja no li cal inventar. Els somnis prenen el control de la consciència. El subconscient decideix què és veritat i què no. Per això els somnis són la realitat»

la imaginació: «Al cervell ja no li cal inventar. Els somnis prenen el control de la consciència. El subconscient decideix què és veritat i què no. Per això els somnis són la realitat». Aquestes línies podrien ser de Borges, Arthur Miller o Calderón, però les signa Josep Campmajó, un escriptor novell que en aquesta primera novel·la supera amb escreix el nivell de molts autors consagrats.

Com és obvi, això no vol dir que no se li puguin fer retrets (de vegades s'hi detecta un excés de retòrica; l'últim capítol, el que serveix per aclarir-ho tot o quasi tot, és un pèl forçat; l'altre personatge, la realitat paral·lela, la dona a qui la vida no ha tractat generosament que s'anuncia a la contraportada del llibre, acaba desembocant en un final potser inevitable, però també previsible), però es tracta d'una obra tan ambiciosa i reeixida que no és cap bestiesa conjecturar que fins i tot l'implacable Ponç Puigdevall l'hauria elogiat si encara formés part del jurat del Casero.